

Fantom z Blackwoodu

Darcy Coates

FANTOM Z BLACKWOODU

THE HAUNTING OF BLACKWOOD HOUSE

Copyright © Darcy Coates 2020

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Hrdličková, 2021

Cover © Sabina Chalupová, 2021

Illustrations © Nikola Smrčková, 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-1749-1 (pdf)

FANTOM Z BLACKWOODU

DARCY COATES

KAPITOLA PRVNÍ: Seance

„Máš dar, zlatíčko. Duchové se nemohou dočkat, až si s tebou promluví. Pojď.“

Žena k Maře vztáhla ruce. Byly zkroucené revmatem, poseté stařeckými skvrnami a jejich kůže byla jako z papíru. Mara se jich nechtěla dotknout, ale její matka stála za ní a jednou rukou ji postrčila dopředu.

Mara otočila hlavu. Neodvážila se promluvit hlasitěji než šepotem: „Ale já nechci.“

V malé místnosti se ozvalo zacinkání šperků, když se k ní matka sehnula, aby jí něco zašeptala do ucha. Na jejich seance se vždycky složitě oblékala: měla na krku řetízek s přívěsky od mrtvých příbuzných, řetízky na kotnících ověšené vyřezávanými lebkami a destičkami s okultními zaříkávadly a kolem ní se linul odér těžkého, silného parfému, který používala při zvláštních příležitostech. Mara ten parfém nesnášela. Prosytil jakoukoli místnost, ve které se nacházely, a hromadil se ve vzduchu, dokud se jí z něj nezvedal žaludek a netočila hlava.

„Buď zdvořilá.“ Hlas Mařiny matky byl tlumený a jemný. Její dech lechtal Maru na uchu. „Slečna Horowitzová se

nabídla být tvou mentorkou. Je to obrovská pocta. Vezmi ji za ruce.“

Mara začala bojovat s dechem. Slabě osvětlený obývací pokoj s ledabyle uspořádanými starobylými a tajemnými předměty jí na klidu nepřidal. Malý kulatý stolek určený k seancím byl pokrytý zašedlým háčkovaným ubrusem. V jeho středu byla umístěná osamocená svíce. Police plnily zvířecí lebky, staré knihy, sklenice plné mrtvého hmyzu a pomalu tikající metronom. Každé volné místo na stěnách zabíraly složité obrazy kreslené rozpitým inkoustem. Závěsy byly zatažené, ale nedokázaly ztlumit hukot venkovní bouře.

„Vezmi ji za ruce,“ zopakovala Mařina matka. Dlouhými prsty stiskla dívce ramena. Mělo to být konejšivé gesto, ale byl v něm náznak varování.

Mara se pokusila polknout, ale měla příliš stažené hrdlo. Zvedla ruce. Pokud si slečna Horowitzová všimla, že se třesou, nebylo to na ní vidět. Stará zařikávačka duchů vystrčila vpřed vlastní ruce jako kudlanka, která svou oběť chytá ve vzduchu, a její prsty stiskly ty Mařiny tak silně, že ji to zabolelo.

„Nuže, má drahá, soustřeď se.“ Slečna Horowitzová se k ní přisunula blíž, takže se obě nakláněly nad kulatým stolem a Mara se tak nemohla dívat nikam jinam, jen do její zvrásněné a skvrnité tváře. Záblesky světla svíčky tancovaly na ohybech kůže a vytvářely kolem očí slečny Horowitzové temné stíny. „Zdědila jsi neskutečný talent. Cítím sílu, která se v tobě zvedá. Vše, co musíš udělat, abys ji vypustila, je soustředit se. Já ji vstřebám a uvidíme, jací duchové dnes večer odpoví na tvé volání.“

Okenním rámem zatřásl hrom. Mara sebou škubla a ruce slečny Horowitzové zesílily svůj stisk a vyslaly bolestivé jiskření dívčinými prsty. Cinkot šperků ji upozorňoval na pohyby její matky a Mara na ni koutkem oka pohlédla.

Elainina tvář ve svitu svící zářila, když pozorovala svou dceru. „Zkus to, zlatíčko,“ zašeptala. V jejím hlase byla slyšet naléhavá prosba. „Slečna Horowitzová říká, že bys mohla být nejmocnějším médiem své generace. Jen si musíš svůj dar uvědomit.“

Znovu zaburácel hrom. Mara se nemohla přestat třást, ale zavřela oči. Slečna Horowitzová řekla, ať se soustředí, ale ona neměla páru na co. Nechtěla si představovat duchy, o kterých její matka říkala, že kolem nich žijí. Dost už jich viděla ve svých snech. Byli kostnatí – ani člověk, ani mrtvola – a polapení v soumravné říši bez konce. Dívali se na říši smrtelníků zlyma, jako uhlík černýma očima.

„Přicházejí,“ zajásala slečna Horowitzová. Mara se odvažila trochu pootevřít oční víčka. Stará žena se pohupovala a její hlava se tak silně otáčela, až se Mara bála, že se jí možná zlomí krk. Krví podlité oči média byly obrácené v sloup a vidět byla jen bělma.

Zdálo se, že bouře – už teď děsivá – nabírá ještě víc na síle. Hukot deště málem přehlušil skřehotavý hlas slečny Horowitzové. „Mluvte s námi, živoucí! Jaké zprávy byste rádi sdíleli se svými smrtelnými schránkami?“

Nechci to dělat. Už nechci nic víc vidět. Mara se pokusila od-táhnout, ale nemohla osvobodit ruce. Obrátila se k matce, ale Elaininy oči se plně soustředily na zaříkávku duchů. Každý rys její tváře vyplňovala bezbřehá víra.

„Přijďte!“ hlas slečny Horowitzové vystoupal do kvílení. „Mluvte!“

Stolek se zatřásl a to způsobilo zablikání plamene. Mara v sobě potlačila výkřik. Nevnímala, že pláče, ale na tvářích ji šimraly mokré stopy slz.

„Přijďte!“

Otřesy nabraly na síle. Ústa slečny Horowitzové se doširoka otevřela a odhalila zbytky zubů, které ustoupily téměř ke kořenům. Prudce pohnula hlavou vzad a vpřed, šedé

vlasy se osvobodily z drdolu a visely jí kolem tváře v mastných pramenech. Z čelisti jí začal stékat pramínek slin.

Pak se slečna Horowitzová napřímila, jako by ji neviditelná bytost udeřila do temene hlavy. Zalapala po dechu. Oční víčka se zatřepotala a ruce se jí začaly třást. Potom řekla hrdelním hlasem, který se vůbec tomu jejímu nepodobal: „*Vyvaruj se domu, který po tobě touží, dítě. Tvůj dar a tvé prokletí jsou jedno a to samé. Vyvaruj se domu, který touží.*“

Poslední slova se z ní vyřítila jako řev, který se vyrovnal drtivé hlasitosti hromu. Mařino srdce začalo bít jako splašené. Ztuhla strachy. Nedokázala se nadechnout. Když se oči slečny Horowitzové zastavily u Mary, strach, šok a nedostatek kyslíku se spojily, aby jí od seance dopřály pauzu. Omdlela.

KAPITOLA DRUHÁ: Změna plánu

„Fuuuj.“ Mara si stiskla kořen nosu palci. Její sen kolem ní visel jako nelibá vůně. A co hůř, televize u její susedky běžela příliš nahlas. Neupřímný smích jako by si provrtával cestu do jejího mozku.

Dnes je hezký den, pamatuješ? Dnes dostaneš vlastní dům – pravděpodobně, možná – a do konce měsíce odsud vypadneš. Bude to dobré. Bude to pro nás dobré.

Kdesi v jiném bytě začalo ječet dítě a Mara musela zápolit s nutkáním začít tlouct čelem o okno. Namísto toho se zhroutila do plastové židle. Moc nábytku nevlastnila a většina z něj – židle, skládací stůl a matrace – stála u okna. Malý čtverec venkovního světla byl její úlevou od holých zdí z šedého sádrokartonu a prošoupaného koberce. Okno jí také poskytovalo pěkný výhled na konec ulice. Neil měl přijet až za deset minut, ale ona strašně toužila po tom, aby dorazil dřív. Teď, když byla tak blízko odstěhování se ze sešlého bytu v centru města, nesnesla v něm strávit už ani další hodinu.

Máš dar, zlatíčko.

„Seber se,“ zavrčela Mara. Začala si okusovat nehty a sledovala zmačkané noviny, které vítr zavál do ulice.

Už jsou to čtyři roky od chvíle, kdy ses odtamtud odstěhovala. Teď to máš pod kontrolou. Už na tu šílenou babiznu nemyslí ani minutu.

Najednou její pohled přilákal nějaký pohyb v ulici a Mara vydechla úlevou, když Neilovo obrovské auto dorazilo k jejímu domu. Shrábla bundu z opěradla židle, nacpala klíče do kapsy a vyletěla z místnosti svižným poklusem. Na cestě ven musela kopnout do dveří, aby se ujistila, že se pořádně zavřely, a jedna ze sousedek na ni zakřičela: „Hej vy – přestaňte tam dole s tím rámusem!“

Mara vzala schody po dvou. Míjela byt s kvílícím dítětem, a jak se zdálo, nikdy neutuchajícím hukotem pračky. Domovní dveře zavržaly, když se konečně dostala na vzduch. Předpovědi počasí hlásily náhlou změnu k deštivému, studenému podzimu, ale den byl teplý a dostatečně slunný na to, aby mohl být považován za letní.

Neilovo auto zastavilo na ulici. Mezi špinavými bloky levných bytovek a jeho velkým, čistým a očividně opečovávaným autem byl obrovský rozdíl.

Neil se naklonil přes sedadlo pro spolujezdce, aby Maře otevřel dveře. Vypadalo to, že má očividně radost, že ji vidí, a v Mařině nitru to zajásalo. Náhle jí sen z dnešního rána nepřipadal tak důležitý.

„Dobré ráno.“ Vtiskl jí vřelý polibek na tvář, zatímco se usadila na sedadle vedle něj. „Jak ses vyspala?“

Příšerně. „Nemůžu si stěžovat. Co ty?“

„Skvěle, díky.“ Neil počkal, až se Mara připásá, pak zařadil a odlepil se od obrubníku. Vymanévroval ven z úzké uličky a pak se natáhl za sedadlo řidiče a vytáhl dva papírové sáčky a termolahev. „Hádám, žeš vynechala snídani.“

Autem se rozlinula vůně něčeho horkého a dobrého. Mara popadla sáčky a rychle je otevřela. „Díkybohu. Víš, tohle je jediný důvod, proč s tebou chodím.“

Neil se zasmál. „V tomhle jsou teplé hranolky. A v druhém je salát. Napadlo mě, že bys do sebe mohla vpravit nějaké zdravé jídlo, kdybych tě podplatil nezdravým.“

„Marná naděje,“ řekla Mara s plnou pusou hranolek. „Ale stejně díky. *Ach, můj bože – máš tu zázvorové sušenky.*“

„Myslel jsem, že by sis dala.“

„Jsi boží.“ Zatímco jedla, potajmu se dívala na Neila. Byl mohutný jako býk, dvakrát hodnější než kotě a potřeboval nadměrně velké přemístovací, jen aby se mu pohodlně sedělo. Čerstvě vyžehlená košile krásně seděla na jeho širokých ramenou a napadlo ji, že mohl vynaložit aspoň nějaké úsilí, aby si ráno učesal své slámové hnědé vlasy. Ty ale stejně nebyly schopné udržet si jakýkoli styl. Pokoušel se ututlat svůj úsměv a trocha zrudlé kůže okolo jeho uší Maře napověděla, že si užívá její reakci na jídlo.

Tachometr auta se třepotal kousíček pod povoleným limitem a Neil se rutinně proplétal městskými uličkami směrem k širšímu a hezčímu předměstí. Dům, na který se jeli podívat, se nacházel na periferii města. Dostal se na trh teprve včera a splňoval všechna Mařina kritéria – byl cenově dostupný, nebyl naprosto příšerný a stál v dobré lokalitě. Mara byla připravena ho rovnou koupit, pokud bude ve skutečnosti vypadat tak dobře jako na fotkách.

Neil jel s ní jako morální podpora a odborný poradce. Pracoval jako truhlář a nabídl se, že se zaměří na to, jestli v domě nejsou škůdci dřeva nebo špatná konstrukce střechy.

Občas se s údivem zamýšlela nad tím, jak mohla skončit s Neilem. V Mařiných očích byl téměř – ne úplně, ale téměř – perfektní. Až na to, že Neil byl také zbožný, a samotný pojem náboženství drásal každý nerv v Mařině těle.

Mnoha způsoby nastavovali jeden druhému zrcadlo. Oba vyrostli v rodinách zaměřených na duchovno. Neil

ale přijal v dospělosti víru své rodiny, zatímco Mara odešla z domova, jakmile jí bylo osmnáct.

Myslím, že naše situace nejsou úplně totožné. Nikdy nemusel prosdět celodenní seance nebo poslouchat zdrogovanou vědmu, jak říká její matce, že je Mara reinkarnací Kleopatry.

„Děje se něco?“ Neil zastavil u semaforu a koutkem oka Maru pozoroval.

Uvědomila si, že se mračí, a přestala s tím. „Nic, jsem v pořádku.“

Neil se na ni usmál a odmlčel se.

Mara si povzdychla a opřela se o opěradlo. „Znovu se mi zdálo o té seanci.“

„Ach jo.“ Neilova ruka našla tu její a stiskla ji. Marou projel záblesk štěstí, když se jeho velké prsty stočily kolem těch jejích. Neil byl spolehlivý. Představoval bezpečí. Respektoval ji a také to, v co věřila. To bylo víc, než co mohla od svého partnera žádat.

„Nic se neděje.“ Na oplátku mu stiskla ruku, zatímco Neil začal palcem třít její klouby. „Je to za mnou. Dnes bude dobrý den. Ten dům by mohl být ten pravý. Možná že bude dřevo napadené škůdci, když za něj chtějí tak málo, ale...“

„Ha!“ Semafor se změnil na zelenou, ale Neilova ruka zůstala na té její ještě vteřinu, než se vrátila zpátky k volantu. „Já budu jen rád, když se odstěhuješ z toho bytu, ať už bude konstrukce toho domu v pořádku, nebo ne.“

Mara svrátila nos. „Není to vyložené špatný byt.“

„Miláčku, žiješ vedle fetišáka pervitinu a za posledních měsíců vašeho domácího třikrát zadržela policie.“

„Jo, máš pravdu. Je to hrozná bytovka.“ Mara se naklonila k oknu a začala sledovat vzrostlé jilmy, které se před ním míhaly. Nechtěla to říct nahlas, ale zoufale, strašně moc doufala, že dům, na který se jedou podívat, bude její. Problémy ji doháněly na všech frontách a ona potřebovala rychle najít bydlení.

Pracovala jako balička ve skladu, ale společnost nedávno propustila polovinu zaměstnanců – mezi nimi i Maru. Na jednu stranu přišla o práci. Na druhou stranu, její čtyřroční svědomité šetření a odstupné bude stačit na koupi malého domu. To bylo to jediné, co Mara chtěla; místo, které bude jen její, kde jí nebudou omezovat vrtochy popudlivého majitele a nebude se muset vystěhovat, když nebude chtít. Nájemní smlouva v jejím současném bytě navíc končila na konci měsíce. Pokud by ji prodloužila, byla by připoutaná k tomu mrňavému, ošuntělému bytu další tři roky. To by asi nepřežila.

Neil už se jí ptal, jestli by nechtěla bydlet u něj, ale Mara nápad zamítla, než vůbec dokončil větu. Když odešla od rodičů, slíbila si, že už nikdy nebude spát v domě poskvrněném duchovnem, astrologií, jasnovidectvím nebo náboženstvím. Na jedné stěně kříž, církevní hudba mezi ostatními cédéčky, náboženské knihy postavené vedle thrillerů – to byly věci, kterých si Neil skoro ani nevšímal, protože mezi nimi prožil celý život, ale Maře z nich naskakovala husí kůže.

I přesto byli Neil a jeho matka Pam milí lidé. Neil nebyl ortodoxním křesťanem. Mara věděla, že chodí do kostela a má podobně smýšlející přátele, ale jeho víra mu neprostopovala celým životem.

Na tohle téma nepřišla řeč až do jejich třetího rande. Mara téměř utekla z restaurace, když jí řekl, že je věřící. Tou dobou ji to k němu už ale příliš táhlo na to, než aby s ním přerušila kontakt, takže mu dala šanci. Byla ráda, že to udělala. Dovedl se vžít do jejích pocitů vyrůstání ve spiritualistické domácnosti a chápal, proč si tu zkušenost už nikdy nechce zopakovat.

Neilův mobil začal vyřvávat optimistickou popovou melodii. Zajel na šterkový pruh vedle silnice a zmáčkl na mobilu tlačítko od reproduktoru. „Tady Neil.“

„Á, skvělé, zastihla jsem vás.“ Hlas na druhém konci byl zadýchaný a Mara ho okamžitě poznala. Zdálo se, že Jenny, jejich realitní makléřka, žije v neustálém stavu kyslíkové deprivace. Neil si toho buď nevšiml, nebo to alespoň předstíral, ale Maře to připadalo fascinující. Ráda nad jejich makléřkou přemýšlela jako nad Bezdechou Jenny. „Hrozně se omlouvám, zlatíčko, ale ten dům už je fuč.“

„Cože?“ Mara upustila nakousnutý hranolek zpátky do sáčku. „Ale na internetu se objevil teprve minulou noc!“

„Á, zdravím, Maro.“ Jennyin omluvný hlas přešel do zoufalého tónu. „Chtěla bych pro vás mít lepší zprávy, ale šlo o opravdu dobrou nabídku, zlatíčko. Dnes ráno se na něj šel podívat jiný pár a na místě nám složil zálohu. Je mi moc líto, že jsem vás zklamala.“

„To je v pořádku,“ řekl Neil.

V Maře to vřelo. „*Není* to v pořádku –“

Neil vylovil ze sáčku sušenku a nacpal ji Maře do pusy, aby ji umlčel. „Opravdu se nic *neděje*, Jenny. Jsou nějaké jiné nemovitosti, na které bychom se dnes mohli podívat? Zrovna sedíme v autě.“

Mara Neila probodávala pohledem, zatímco žvýkala sušenku. Provinile se na ni usmál.

„Tedy... no...“ Přes reproduktor se ozval zvuk šustění papíru a Mara si představila pracovní stůl Bezdeché Jenny – rozházený a chaotický – přesně takový, jak si ho pamatuje, když se s ní setkali poprvé. „Á... jsem si jistá... ne, dům Westbrooků už se prodal, ne...?“

„Žádný spěch,“ řekl jemně Neil.

„Dobře... měla bych tu opravdu hezké místočko v Redingtonu, ale přesahuje váš rozpočet.“

Mara polkla sušenku. „Kolik stojí?“

„Tedy... je to téměř za dvojnásobek...“

„Ne.“ Mara byla tak frustrovaná, že jí skoro vyhrkly slzy. To, že o dům přišla, ji zdrtilo. Když si za pár dní nenajde

nový domov, bude nucená buď prodloužit svůj nájem, nebo si najít krátkodobou alternativu – a obě z těchto možností by vysály našetřené peníze. Popadla lahev z držáku na kelímky, aby zaměstnala své ruce. Neil jí uvařil heřmánkový čaj. Podezírala ho z toho, že je to ten drahý sypaný heřmánek, který si jeho matka šetřila pro speciální příležitosti. Myšlenka ji trochu zahřála u srdce, ale ne dost na to, aby potlačila její zklamání.

Neil přitiskl ruku k telefonu, aby zastřel svůj hlas. „Maro, mohl bych ti půjčit –“

„Nestojím o charitu,“ vyštěkla na něj Mara. Neil zamrkal, pomalu přikývl a sundal ruku z telefonu. Zavřela oči. *Sakra, dotkla jsem se ho?*

„N-no.“ Jenny zjevně cítila Mařin nátlak. „Jsou tu ještě prázdné pozemky – nebo, ehm –“

Její hlas se odmlčel a šustění papírů přestalo. Ticho se rozhostilo na tak dlouho, že už si Mara myslela, že byl telefonát přerušen.

„Jedno místo by tu bylo,“ řekla nakonec Jenny. V hlase jí zazněl podivný, opatrný tón. „Je na trhu už celou věčnost. Je trochu větší, než jste hledali, ale je levnější, než je váš rozpočet.“

„Co je s ním?“ zeptala se automaticky Mara. Očima se nehnula od víka termolahve, aby se nemusela Neilovi podívat do obličeje. *Proč jsem na něj tak vyjela? Jen se mi snažil pomoci.*

„Budu k vám upřímná, zlatíčko. Budete na něm muset trochu zapracovat. A... nemá moc pěknou historii.“ Mara trpělivě čekala, než si Jenny uspořádá myšlenky. Znovu se ozvalo šustění papírů, ale tentokrát Maře připadalo, že se jejich makléřka zřejmě ovívá stohem volných listů. „Říká vám něco jméno Robert Kant?“

Neil se ostře nadechl, ale pro Maru to jméno bylo nové. „Ne, mělo by?“

„On – ehm – nebyl to moc hodný člověk, zlatíčko.“

„Byl to sériový vrah, který žil na začátku dvacátého století,“ zašeptal Neil Maře předtím, než se obrátil zpět k telefonu. „Jenny, říkáte, že je s ním dům spojený?“

„Obávám se, že ano. Strávil tam poslední čtyři roky života předtím, než se – no – oběsil.“

„Zastřelil,“ řekl Neil.

„Ne, oběsil,“ opravila ho trpělivě Jenny.

Mara si se zaujetím začala okusovat nehty. Lidé možná nechtějí žít v domě, kde kdysi žil sériový vrah – jako kdyby samotné jeho zdi byly nějakým způsobem poskvrněny. Obzvlášť její rodiče se hodně zajímali o spirituální působení a špatnou energii. Pro Maru nebyl dům ale ničím jiným než snůškou cihel a dřeva. Jen to, že v něm bydlel nepříjemný člověk, by nemělo snížit jeho hodnotu. A pokud ho nikdo jiný nechce...

„Kde je?“ zeptala se.

Jenny zněla překvapeně. „Tedy, pokud vám to nevadí... jmenuje se Dům v Blackwoodu a dojet tam z města zabere půl hodiny. Mohli bychom se tam sejít teď, pokud vám to vyhovuje...? Nasměřuju vás tam.“

Mara se kradmo podívala na Neila, zatímco do navigace zadával adresu. Jeho tvář vypadala klidně, ale náznak napětí kolem jeho rtů jí napověděl, že není zrovna nadšený. Obrátila zrak zpět k termolahvi.

„Dobře,“ řekla Bezdechá Jenny. „Budu tam co nejrychleji, zlatíčko. Jeďte opatrně.“

Hovor skončil a Neil nastartoval. Mara zápasila s vhodnými slovy, kterými by vyjádřila své myšlenky, ale Neil přerušil ticho první.

„Je mi líto, že nám unikl ten dům, který jsi chtěla. Víím, že jsi zklamáná, ale i kdyby tohle nové místo nebyl dobrý nápad, něco vymyslíme.“

Mara se konečně odvážila zvednout oči. Na Neilově tváři neviděla ani odstup, ani nepřátelství, kterých se tak děsila. Namísto toho vypadal rozrušeně. Neustále po ní kradmo házel pohledem, zatímco otáčel auto. Cítila, jak se jí stahuje hrdlo, a zamumlala předtím, než jí došla odvaha: „Omlouvám se, že jsem na tebe vyjela. Byl jsi opravdu štědrý, ale –“

„Já vím.“ Do tváře se mu vrátil vřelý úsměv. Vzal ji za ruku a propletl své prsty s jejími. „Nezávislost je pro tebe důležitá. Chápu to. Ve skutečnosti se mi to tak trochu líbí.“

Mara se naklonila přes přepážku mezi sedadly a položila mu hlavu na rameno. Cítila, jak se mu hýbají svaly, když točil volantem, a voněl po bylinkách a pilinách. Nikdy by nečekala, že by taková kombinace mohla vonět tak hezky, jak voněla na něm. „Miluju tě.“

„Taky tě miluju.“ Neil využil příležitosti a políbil Maru na temeno hlavy. Potom bez dechu dodal: „*Miláčku*.“

Mara se rozesmála. „Ach můj bože, přísahám, že jestli mi řekneš *miláčku* ještě jednou jedinkrát –“

KAPITOLA TŘETÍ: Dům v Blackwoodu

„Pozor na jazyk,“ řekl jemně Neil.

„Jé, promiň. *Do prčic*. Takhle je to lepší?“

Neil se zasmál. Zaparkovali na místě, které zřejmě bylo příjezdovou cestou k blackwoodskému domu, ale Mara pořád nemohla uvěřit, že je to skutečné. Její úspory by stačily na dostatečně velký byt nebo dům s jednou ložnicí a malou zahrádkou, kdyby měla štěstí. Dům v Blackwoodu byl ale obrovský. Na jeho dvou poschodích spočetla deset oken, a navíc se zdálo, že je tam i půda. Byl dost velký na to, aby z něj byl menší hotel. *Jenny se musela splést. Tohle nemůže být ani náhodou v mých možnostech a nezáleží na tom, kolik sériových vrahů tu kdysi bydlelo.*

Makléřka ale nepřeháněla, když řekla, že na něm budou muset zapracovat. Dům vypadal, jako by v něm celá desetiletí nikdo nebydlel. Tmavě šedé dřevo krovů se místy pronášelo a na střeše chyběly celé řady tašek.

Dům stál na konci opravdu dlouhé příjezdové cesty. Za posledních deset minut jízdy neprojeli kolem žádných dalších domů, což Maru překvapilo. Nebyl příliš daleko od města, aby jí to nějak vadilo, ale jeho umístění v ní vzbuzovalo pocit naprosté izolace.

Okolí bylo hustě zalesněno. Mara na okraji zadní části zahrady zahlédla řadu vysokých stromů. Jejich kmeny měly všechny tmavě břidlicovou barvu a ona si pomyslela, že mohly být inspirací pro jméno domu

„Takže,“ řekla Mara. „Co kdybychom se tu trochu porozhlédli?“

„Nemyslíš, že bychom měli počkat na Jenny?“

„Ne-e.“ Mara se na Neila zakřenila. Opětoval její úsměv a otevřel dveře od auta. Společně se vydali po úzké oblázkové cestičce směrem ke vchodovým dveřím domu. Na obou stranách rostl vysoký plevel a dral se i mezi malými bílými kamínky pod jejich nohama. Při každém kroku kolem nich kroužil nějaký mrňavý hmyz. Mara byla ráda, že si na sebe vzala dlouhé džíny, a ne kratasy.

Jak se k budově blížili, vypadala čím dál tím víc ponuře. Kolem markýzy visely potrhane pavučiny. Polovina oken měla popraskané výplně a další polovina byla úplně rozbitá. Na dřevěném průčelí domu rostl lišejník a mech, stejně jako na nejbližších stromech.

* * *

Mara vyběhla po schodech na verandu a nahlédla dovnitř jedním z oken. Místnost za ní byla potměšilá, ale rozeznala obrysy velkého křesla. „Mám dojem, že je to tu vybavené.“

„Stejně to nebude v dobrém stavu,“ řekl Neil, který se postavil k oknu vedle ní. „Ale myslím, že něco by se dalo zachránit.“

Mara přešla po terase ke dveřím. Čekala, že budou zamčené, ale klika nepříjemně zavržala a k jejímu překvapení povolila. Dveře se otevřely dovnitř a Maře připadalo, jako by prolomila zapečetění. Vzduch uvnitř byl těžký, zatuchlý a studený.

Na oknech se nahromadilo tolik špíny, že sem nepronikalo moc slunečního svitu, takže vnitřek vypadal temně. Mara překročila práh a ocitla se ve velké vstupní hale. Podél zadní stěny se vinulo schodiště a nalevo i napravo stály klenuté průchody do jídelny a obývacího pokoje. Nezdálo se, že by tu byly nějaké vypínače.

Mara přešla do obývacího pokoje. Měla pravdu; byl vybavený, ačkoli o stavu nábytku by se dalo pochybovat. Vedle prázdného krbu trůnila dvě moly prolezlá, plesnivá křesla. Pod oknem stálo houpací křeslo. Mara do něj strčila nohou, a když se rozhoupalo, strašně zaskřípalo. Na jedné stěně visel zchátralý obraz vyšívaný křížkovým stehem. Slova „Domov je tam, kde je srdce“ obklopovaly modré a růžové květy. Mara svráстила nos. „Fuj.“

Vkročila do jídelny a našla Neila, jak stojí u stolu. Měl pevně a kriticky sevřené rty. Přišla k němu blíž, aby se podívala, co ho rozrušilo.

Na stole leželo pět talířů a v jeho středu ležely tři servírovací tácy. Některé příbory byly opřené o okraje talířů, jako by někdo stolovníky vyrušil uprostřed jídla. Scénu pokrýval prach a byly tam i tmavé skvrny – vysušené omáčky nebo shnilé zeleniny, napadlo Maru – vedle scvrklých, ztuhlých hrudek, které šly stěží identifikovat jako maso. Jedna ze sklenic se rozbila a její střípky byly roztroušené po našedlém ubruse.

„Páni,“ zašeptala Mara a naklonila se blíž, aby si prohlédla vysušené jídlo. „Vypadá to, jako by je někdo vyrušil uprostřed jídla a už se nikdy nevrátili.“

Neil vydal podivný zvuk, a když se Mara natáhla, aby šťouchla do jedné z vysušených hrudek, popadl ji za ruku. „*Nedotýkej se jich!*“

„Proč? Jsem si celkem jistá, že se je nikdo nechystá dojíst.“

„Maro,“ zasyčel na ni Neil a snažil se přitom potlačit úzkostný smích.

„Dobře, dobře. Pojdme se podívat na zbytek domu. Nemůžu ale uvěřit, že majitelé tu prostě... *nechali* něco takového. Není divu, že se jim nedaří nemovitost prodat.“

Neil nepustil Mařinu ruku a ona se mu nepokusila vyvléct. Líbil se jí dotyk jeho prstů. Byly hrubé a mizolnaté od práce se dřevem; a příjemně silné. Kontrast Neilova vzhledu a jeho mírumilovného charakteru ji vždy rozechvěl.

Dovedla ho ke schodům na konci vstupní haly. Dřevo pod jejich nohama vrzalo a Mara se po čtvrtém kroku zastavila. „Nespadnou, že ne?“

Neil zkušebně poskočil na schodu. „Neměly by. Nezdá se, že by s nimi bylo něco v nepořádku, je to jen staré dřevo.“

„To je dobře.“ Mara pokračovala ve výstupu a v půli cesty se znovu zastavila, aby jim z cesty smetla pavučinu. Vrcholek schodů se otevřel do dlouhé chodby s několika dveřmi po obou stranách. Mara zkusila první otevřít. Našla za nimi plně vybavenou ložnici. Svráстила nos, když si všimla několika mrtvých molů ležících na podlaze. „Jak dlouho tu nikdo nežil?“

„Asi už dlouho ne.“ Neil pustil její ruku a otevřel dveře od šatní skříně. Zvenitř vylétlo půl tuctu molů a on je odehnal rukou. „Řekl bych, že nejmíň deset let.“

Mara přešla k oknu. Byl z něj výhled na zadní zahradu – nebo na to, co z ní zbylo. Les za domem pomalu přebíral nadvládu. Plevel tu rostl tak vysoko, že by jí dosáhl po pas. Trávníkem prorážely malé stromky a kolem něčeho, co kdysi mohlo být kamennou lavičkou, se těsnala křoviska. Mýtina ale zabírala celkem velký prostor. *Byla dost velká na to, aby v ní mohly být zeleninové záhony a terasa.*

„Jak daleko myslíš, že sahá ten les?“ zeptala se Mara.

„Asi dost daleko.“ Neil zněl nesoustředěně a Mara se otočila. Stál naproti dveřím a jeho prsty se chvěly nad skvrnami na dřevě. Potom ruku stáhl, jako by ho něco popálilo. Ustoupil ode dveří, rozšířily se mu nosní dírký a zamračil se. „Tady v drážkách je krev.“

„Cože?“ Štouchla do něj, aby ustoupil, a naklonila se co nejbliž ke dveřím. Na dřevě byly vidět dlouhé škrábance. Bílý nátěr byl očištěn, ale v rýhách zůstaly malinkaté skvrny něčeho tmavého.

Otočila se zpět k Neilovi, který měl rty sevřené do úzké linky.

„Cože? Myslíš, že byl v tomhle pokoji někdo zamčený a snažil se vydrápat si cestu ven?“

Neodpověděl a Mara ho vzala za ruku. „No tak. Je to podivný dům a ty jsi z něj nervózní. Tyhle škrábance nejspíš udělal pes a ty černé skvrny jsou špína, kterou se jim nepodařilo vydrhnout.“

„Asi ano.“ Neil strčil do dveří nohou, aby se otevřely, a Maru přepadlo podezření, že její teorii nevěří. „Chceš si tu prohlídnout ještě něco?“

„No jasně.“ Mara se vydala dál chodbou a nahlédla do každého pokoje, kolem kterého prošli. Některé byly prázdné, ale další byly plně vybavené. V jednom stála pod oknem starobylá zrezavělá kolébka, o jejíž roh se opírala stará panenka.

Je to opravdu majestátní budova. Proč je tak dlouho prázdná? Čtyři roky tu bydlel sériový vrah, ale určitě je tu v nepořádku ještě něco dalšího.

Mara se otočila a pohled jí padl na Neila, který na ni čekal ve dveřích. „Poslyš, Neile, co víš o tom chlapovi, který tu žil?“

„Robertu Kantovi? Moc ne. Na začátku dvacátého století bylo v okolí několik pohřešovaných – převážně dětí –,

o kterých postupem času usoudili, že jsou Kantovy oběti. Je tak trochu místní legendou.“

„Jenny říkala, že tu žil poslední čtyři roky života. Myslíš, že někoho zabil přímo v tomto domě?“

Neilův úsměv vypadal strojeně. „Asi ano. Možná. Myslí, že jsem slyšel, že jedna z jeho zamýšlených obětí utekla a prozradila policii, kde ho najít. *Mohlo* to být v tomto domě.“

„Ach tak.“ Mara se otočila zpět ke kolébce.

„Zlato, miláčku, světlo mého života – proč se ptáš?“

„Jen chci vědět, proč to tu ještě nikdo nekoupil. Dokážu si představit, že by byl dům pár let prázdný, ale tak dlouho? Co se na něm lidem nelíbí?“ Mara se sehnula, aby zvedla panenku, ale zaslechla skřípot pneumatik. Vyhledla oknem a zahlédla Bezdechou Jenny, jak vylézá ze svého zářivě růžového auta.

„Pojď,“ řekla Mara. „Měli bychom jít dolů za Jenny, než si zlomí vaz. Nemůžu uvěřit, že má na sobě vysoké podpatky, když jede do takového domu.“

KAPITOLA ČTVRTÁ: Nabídka

Došli ke vchodovým dveřím, zatímco se Jenny přiblížila na konec příjezdové cesty. Jak Mara předpokládala, oplácená žena středního věku marně bojovala s úsilím udržet v botách na vysokých podpatcích na kamenité cestě rovnováhu. Pro jednu měla výmluvu být bez dechu, když je pozdravila. „Á, tady jste, zlatíčko. A... ehm, našli jste si cestu dovnitř.“

„Dveře byly odemčené.“ Mara se natáhla, aby si s Jenny potřásla rukou, a pak ustoupila stranou, aby mohl Neil udělat to samé. Nemohla si nevšimnout, že Neilovi věnovala mnohem srdečnější úsměv.

„Dobře, totiž... mají být zamčené... nuže. Máte s prohlídkou náskok. To je skvělé.“

Jenny vypadala, jako by si moc ráda sedla, ale zároveň se snažila nedotknout se dřeva opředeného pavučinou. Na tváři se jí objevil strojený úsměv. „Dnes je trochu dusno, že? Dobře. Takže, tohle je Dům v Blackwoodu. Byl postaven dřevorubcem v pozdním devatenáctém století. Jak vidíte, navzdory stáří vypadá docela dobře.“

Dlouhá taška, která se už neudržela na svém nestabilním místě, sklouzla z okraje střechy a spadla na příjezdovou cestu za nimi. Jenny předstírala, že si toho nevšimla.

„Vím, že si chcete rychle vybrat dům, zlatíčko. Mám informaci, že vodovodní trubky pořád fungují – poslední majitelé je předělali –, ale obávám se, že nefunguje elektřina. Na druhou stranu je tam úžasný krb, který vás v noci udrží v teple, a ten je výborně zaizolovaný.“

Mara vzhledla nahoru k několika zejícím díram v střeše. Chtělo to dost sebeovládání, aby udržela jazyk za zuby.

„Taky vím, jak je pro vás mladé důležité být *připojené*. Proto určitě oceníte, že v tomhle domě jsou internety.“

„Ach, můj bože,“ zamumlala Mara dost nahlas na to, aby ji Neil uslyšel. Utulal úsměv a stiskl jí ruku.

Bezdechá Jenny vylovila z kapsy mobil, aby jim to ukázala, a zamračila se na absenci signálu. „Á – to je – *obvykle* tady není problém s připojením. Internety jsou dnes asi pomalé...“

„Ach, můj bože,“ zopakovala Mara. Neil stiskl její ruku silněji.

Jenny s nervózním zachechtáním odložila mobil. „Když jsem tu byla naposledy, fungovaly. Ačkoli to už nějaký ten pátek *bude*. Jsem si ale jistá, že najdete někoho, kdo vám je zrychlí, pokud byste ho potřebovala.“

Maře došla slova. Neil si odkašlal, aby odvedl Jennyinu pozornost od nevěřícího, fascinovaného pohledu na Mařině tváři. „Říkala jste, že poslední majitelé předělali potrubí. Jak už je to dlouho?“

„No, počkejte... Hádám, že to už bude něco přes dvacet let.“

Neil zapískal. „Už je to tu prázdné dost dlouho.“

„Ano, totiž, zlatíčko...“ Jenny střelila rozrušeným pohledem po domě. „To ta... to ta *úmrtí*, víte? Ne že by... totiž...“ Vzmužila se a pokračovala veselým tónem. „Ale je perfektní pro mladý pár, jako jste vy dva. Je tu spousta místa na pěkně velkou rodinu.“

„Takže Robert Kant ty lidi opravdu zabil tady,“ řekla Mara.

Jenny zvald úsměv na rtech. „Pro-promiňte?“

„Řekla jste, že se tu odehrála jakási úmrtí. Kolik jich bylo?“

„Tedy.“ Jenny z kapsy vytáhla zmačkanou smlouvu a použila ji k tomu, aby se ovála. „Dnes je opravdu dusno, že? Já, ehm, myslím, že se jednalo o šest obětí. Plus jednoho, kterému se podařilo utéct.“

„Byly všechny oběti děti?“ Mara pokročila o půl kroku dopředu a Jenny automaticky ucouvla.

„N-no, jsem si jistá, že bychom vám mohli vyhledat p-podrobnosti, pokud vás to opravdu –“

Jenny nedokončila větu a Mara nechala ticho protáhnout až do chvíle, kdy už bylo nepříjemné.

„Tedy dobře,“ řekla nakonec Jenny a ovívala se tak rychle, že sebou smlouva jen třepotala. „První obětí byl původní majitel domu. Potom... Kant zabil tři chlapce a dvě děvčata. Všem bylo pod patnáct let. Poslední... zamýšlené oběti se podařilo uniknout a upozornit na to policii.“

„Šest obětí za čtyři roky,“ zamyslela se Mara a letmo pohlédla zpět na dům. „A říkala jste, že se Robert Kant oběsil?“

Neil se smíloval nad potící se makléřkou. „Oběsil se předtím, než se k němu dostala policie,“ zamumlal. „Miláčku, je to trošku morbidní. Můžeme si vyhledat podrobnosti později, pokud budeš chtít.“

„Ne, to je v pořádku. Jen aby bylo jasno, Kant se sem nastěhoval potom, co zabil původního majitele domu? A nikdo o tom nevěděl?“

Jenny vypadala, jako by se jí zvedal žaludek, ale přikývla.

„Páni. Tehdy byla opravdu jiná doba, co?“ Mařin mozek pracoval na plné obrátky.